

zákonně byla zbavena svého práva podati námitky proti zamýšlenému pensionování, ač případné její námitky jistě by se byly neminuly účinkem, což bezpečně dosvědčuje ta okolnost, že st-lka do pensionování nepřetržitě konala službu v nemocnici, takže je na první pohled patrné, že lékařské vysvědčení ze 7. recte 27. února 1924, o něž se opírá nař. rozhodnutí, je příliš rigorosním.

V tomto bodu je stížnost, která spatřuje v postupu úřadu nezákonnost, t. j. porušení předpisů §§ 93 a 94 služ. pragmatiky zem. úředníků a sluhů resp. § 173 této služ. pragmatiky (schválené mor. sněmem zem. v důvěrné schůzi konané dne 28. února 1914), bezdůvodná již z té příčiny, že normy, jichž se dovolává, neplatí pro služ. poměr nemocniční ošetrovatelky, jakou jest st-lka. Stížnost dovolává se totiž vesměs předpisů služ. pragmatiky pro úředníky a sluhy ve službách země Moravy, kterážto pragmatika se krom úředníků vztahuje jen na zemské sluhy (čl. I., III., V.). Ve příčině jiných zřízenců, tedy též ošetřovatelek zemských nemocnic, jakouž jest st-lka, zůstávají v platnosti až do vydání nových předpisy dosavadní, jak vychází z normace článku VII. Není tu tedy tvrzené nezákonnosti.

Pokud stížnost vytýká nař. rozhodnutí vadu, že je neúplným, ježto neuvádí základny, z níž byla st-lce vyměřena pense, nelze jí též dáti za pravdu, neboť není tvrzeno v stížnosti, že by z vytýkané vady byla vzela st-lce nějaká procesní újma, jež by charakterisovala vadu jakožto podstatnou po rozumu § 6 zák. o ss, a ani nss sám takové možné újmy neshledává, když stížnost ve věci nebrojí proti tomu, že by st-lce přiznaná výměra pense nedosahovala výměry, která jí přísluší podle zákona.

Bez důvodnou stížnost slušelo tudíž zamítnouti.

Č. 5182.

Štátní zamestnanci (Slovensko): Úradníci býv. štátu uhorského, ktorí, ačkoľvek o to žádali, neboli trvale ustanovení v službách republiky čsl. môžu byť pensionovaní podľa § 6 zák. č. 269/1920 a § 12. zák. čl. LXV : 1912 iba od prvého dňa mesiaca, ktorý následuje po doručeníu úradného rozhodnutia o vyrúbeníu penzie.

(Nález zo dňa 5. decembra 1925 č. 10.605).

Vec: Dezider R. v Košiciach proti ministerstvu počt a telegrafov stran odpočívnych požitkov.

Výrok: Napadnuté rozhodnutie zrušuje sa pre vadnosť pokračovania, pokiaľ ide o výšku penzijných pôžitkov a pre nezákonnosť, pokiaľ ide o stanovenia účinnosti pensionovania — v ostatnom sa sťažnosť zamietá ako nepripustná.

Dôvody: Sť-l, býv. uhorský poštovní oficiál v Košiciách, podal vo smyslu § 4 zákona z 15. apríla 1920 č. 269 Sb. žiadosť o úpravu svojho pomeru služobného; žiadosť tuto podal včas. Žal. min. nap. rozhodnutím uvedomilo riaditeľstvo počt v Košiciách, že nevyhovuje žiadosti st-lovej, aby bol prevzatý do čl. štátnej služby poštovej, že dáva sť-la dľa § 6 zák. č. 269/1920 na trvalý odpočinok a stanovilo, aby ria-

ditelstvo počt v Košicách vyrúbilo sť-ľovi za súhlasu gfr v Bratislave, od 1. júla 1920 t. j. od 1. dňa mesiaca nasledujúceho po uplynutí lehoty, stanovenej v § 4 cit. zák., odpočívne požitky v tej miere a potiaľ, pokiaľ by mal na ne nárok podľa zákonov uhorských platných dňa 28. októbra 1918. — — — —

Sť-ľ, ako je to nesporné, býv. úradník uhorského štátu, ktorý ačkoľvek o to dľa § 4 cit. zák. žiadal, nebol trvale ustanovený zamestnancom štátu čsl., n e b r o j í proti tomu, že bol dľa § 6 cit. zák. d a n ý n a o d p o č i n o k, ale namietá iba, že žal. úrad dal ho neprávom do penzie s účinnosťou od 1. júla 1920 a tvrdí, že dľa § 12 zák. čl. LXV : 1912 mohol byť penzionovaný iba dňom 1. februára 1925, lebo iba dňa 2. januára 1925 bolo mu doručené rozhodnutie o ustálenej penzii. Námietku tuto shladal nss opodstatnenú.

Dľa § 6 a 7 odst. 1. zákona č. 269/1920 majú sa úradníci a zamestnanci býv. štátu uhorského, ktorí, ačkoľvek za to dľa § 4 žiadali, neboli trvale ustanovení v službách republiky čsl., dať na odpočinok a majú sa im poskytnúť zaopatrovacie požitky v tej miere a potiaľ, pokiaľ by mali na ne nároky dľa zákonov uhorských, platných dňa 28. októbra 1918. Z týchto ustanovení je patrno, že uhorské zákony, platné v den 28. októbra 1918, sú smerodajné ako pre otázku nároku na penziu, tak i pre otázku výšky penzie a tedy ovšem aj pre otázku, o d k t o r e j d o b y majú byť zamestnanci daní na odpočinok. Platí tedy o týchto zamestnancoch v plnej miere tiež ustanovenie § 12 odst. 1. a 2. zák. čl. LXV : 1912, v nich je patrne vyslovená zásada, že pensionovanie štátneho zamestnanca je účinným iba od prvého dňa mesiaca, ktorý nasleduje po doručení úradného rozhodnutia o vyrúbení penzie.

Žal. úrad vychádza však patrne z názoru, že zamestnanci tohoto druhu môžu byť daní do penzie vždy iba s účinnosťou od 1. júla 1920. Tento názor žal. úradu, ako to vychádza z výše uvedených, nemá opory v zákone č. 269/1920.

Žal. úrad n e m ô ť e tento právny názor svoj odôvodniť ani tým, že zákon č. 269/1920 má v úmyslu, aby pomery býv. uhor. zamestnancov boli upravené najneskoršie uplynutím lehoty stanovenej v § 4 cit. zák., t. j. dňom 1. júla 1920 a že tedy, poukazuje-li cit. zákon k tejto lehote v §§ 5 a 7, nutne z toho sleduje, že tato lehota platí tiež pre dobu účinnosti penzionovania, ktoré bolo provedené dľa § 6 cit. zákona.

Žal. úrad prehliadol, že cit. zákon iba v určitých t a x a t i v e vypočítaných prípadoch viaže určité právne účinky k uplynutiu lehoty stanovenej v § 4, to jest práve iba v prípadoch uvedených v § 5 a v odst. 2. § 7. Z týchto špeciálnych predpisov obsažených v § 5 a v odst. 2. § 7 cit. zák., ktoré sa týkajú iba prípadov tam uvedených, nemôže sa súdiť, že by lehota stanovená v § 4 cit. zák. mala právny význam i tam, kde cit. zákon sa o lehote tej vôbec nezmiňuje a k jejimu uplynutiu pozitívnym predpisom nižiadné účinky nepojí.

Pre svrchu uvedený mylný názor bolo tedy napadnuté rozhodnutie, pokiaľ bolo v ňom vyslovené, že sť-ľ dáva sa do penzie s účinnosťou od 1. júla 1920, zrušené dľa § 7 zák. o ss. — — —